SENTINELA

ANUL II, Nr. 42
5 Octomvrie 1941

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 – Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. – 2.08.96.

Ostaşii români luptând pentru Neam şi dreptate

Faptele de arme săvârşite de ostaşii români pe frontul contra bolşevicilor au stârnit admiraţia popoarelor prietene şi aliate care nu pregetă să scrie în gazete, pe coloane întregi, despre vitejia ostaşilor români.

Alături de camarazii germani, soldaţii noştri au arătat că ştiu să lupte ca nişte răsboinici neînfricaţi pentru Patrie şi libertate, eliberând în răstimp de trei luni pe fraţii bucovineni, basarabeni şi transnistrieni. Ne batem azi pentru distrugerea totală a duşmanului dela răsărit, căci orice răgaz i-am da, ar însemna pieirea Patriei noastre. Cinste şi glorie vi se cuvine vouă ostaşi, voi cari mântuiţi Neamul Românesc de urgia bolşevică.

„Sentinela"

Cuvânt — către ostași

Ostași, ceasul de față este ceasul vrerii dumnezeești împlinite. Voința Atotputernicului a călăuzit din nou soarta neamului nostru. Mâna voastră bărbată a știut să despice grelele încercări căzute asupra țării. Credința strămoșilor noștri vă luminează drumul vieții și al biruinței. Sunteți vrednici de pilda strămoșească. Paginile istoriei sfinte scrise prin vitejia voastră din clipele de față, vă vor așeza pentru totdeauna alături de chipurile lor preamărite.

Ați descătușat frații din robia cea mai neagră, pe care a cunoscut-o vreodată meleagurile strămoșești. Ați tămăduit chinurile bătrânilor, durerea copiilor, vedeniile de groază și de moarte ale celor slabi, pe care hoardele roșii îi învălmășise în pușcăria fără ziduri a țării lor

Ați desrobit pământul vechilor Mușatini și Basarabi, ați descătușat brazda moldovenească a Transnistriei. Pe drumurile ce străbateți acuma în coclaurii unde urmăriți până la nimicire jivinia bolșevică, sub zidurile Odesei unde vă bateți pentru neam și pentru cruce, fiecare pas al vostru e călăuzit de Dumnezeu și de sufletul strămoșilor.

Binemeritați dela Patrie, Patria vă va fi veșnic recunoscătoare. In hotarele ei, mâine închegate pentru vecie, rostul vostru va fi să dați din nou dovada unui exemplu viu, tare, de neabătut.

Așa cum sunteți astăzi, veți rămâne deapururea: Pavăza neînfrântă împotriva răului, braț vitejesc și neînvins ridicat creștinește împotriva păgânității, hotărîre mântuitoare în slujba neamului nostru și a neamurilor creștine, glas de alinare a tuturor suferințelor omenirii. Dumnezeu a vrut să ne scape, prin voința și jertfa voastră, de iadul bolșevic, năruind din temelii zidirea mincinoasă și înșelătoare.

In urma acestui îndârjit și sfânt războiu, rănile se vor închide mai ușor, durerile se vor potoli, nădejdile vor înflori iarăși și noi vom ieși în curând limpeziți și înălțați. Comunismul se prăbușește, topindu-se ca ceara de para focului în fața eroismului vostru, ce ați dărâmat hotare nefirești și spargeți întărituri drăcești de oțel, pentru asigurarea viitorului țării și mărirea Domnului nostru Isus Christos. Hoardele roșii, nimicite pe câmpiile Ucrainei, ne vor aduce mereu aminte cuvintele rostite într'o luptă de Ioan Vodă cel Cumplit care fiind întrebat câți soldați are dușmanul, a răspuns: „Ii vom număra în timpul bătăliei“.

Inainte, cu Dumnezeu până la victoria desăvârșită! Inainte spre cucerirea Odesei, care ne stă ca un cuiu înfipt în coastă, câtă vreme rămâne încă, împuținată și sărăcită, în mâinile dușmanului nostru, al omenirii și al lui Dumnezeu: bolșevismul.

Inainte, până la nimicirea bolșevismului!

S.

Răsplata vitejilor

Armata română se bate ca o adevărată armată de războinici căliți.

Armata română înfruntă bolșevismul, dușmanul patriei noastre, al creștinătății și al omenirii, chiar în inima împărăției sale, pe Niprul Ucrainei.

Armata română birue comunismul și răpune barbaria bolșevică, spre marea desnădejdie a celor dela Moscova, capitala unde hălăduește încă inconștiența distrugătoare a lui Stalin.

Armata română se acoperă de glorie și merită întreaga recunoștință a națiunii române care se umple de fiorii mândriei și de bucuria siguranței depline a zilei de mâine.

Armata română își atrage de pretutindeni, străini și români, adversari și prieteni, aliați și neutri, cuvinte de admirație și binecuvântare.

Din noianul semnelor de recunoaștere a virtuților armatei române, dăm aci ordinul pe armată Nr. 8 din 14 Septemvrie al Marelui Cartier General:

„Unitățile Armatei a III-a s'au acoperit de glorie pe câmpurile de luptă ale Bucovinei, Basarabiei, Transnistriei și Ucrainei.

Prin lupte grele de zi și noapte, unitățile Armatei a III-a au străbătut victorios peste 1.500 kilometri și au înfipt pe malurile Niprului tricolorul românesc.

Fapta lor cinstește națiunea.

Pentru bravura și virtuțile lor ostășești, le aduc mulțumirile și recunoștința Patriei și a M. S. Regelui.

Ofițerii, subofițerii și ostașii Armatei a III-a au binemeritat dela Patrie“.

Comandantul de Căpetenie,
Mareșal ION ANTONESCU

In rânduri scurte, limpezi, cioplite în piatră și fier, sunt încrustate pentru eternitate marile însușiri militare și războinice ale armatei române. A revenit Armatei III-a cinstea de a reprezenta cum se cuvine întreaga armată română, de a întrupa voința de biruință a națiunii române, de a dovedi cu dârzenie dreptul la o vieață liberă, creștină și civilizată a patriei române. Vitejia, disprețul de moarte, voința de a învinge, spiritul de jertfă, sunt darurile cu care Dumnezeu a împodobit poporul românesc și armata lui.

Ele se străvăd de minune și în ordinul de zi pe Armată Nr. 7 din 11 Septemvrie 1941 al Marelui Cartier General, referitor la actele de bravură ale Regimentului 24 de Artilerie. Să ascultăm și acest ordin de zi:

In bătălia din jurul Odessei, în ziua de 2 Septemvrie 1941, bateriile Regimentului 24 de Artilerie au dat dovadă de o deosebită bravură, sfărâmând prin focurile tunurilor și prin lupte corp la corp, chiar cu granada și lopata, o încercare disperată a inamicului de a pătrunde în baterii.

Cu avânt deosebit, servanții pieselor au contraatacat inamicul care se apropiase de tunuri, sprijinit de care de luptă, punându-le pe fugă și luând prizonieri.

Pentru această vitejească purtare le aduc mulțumirile mele și recunoștința Patriei și îi citez ca exemplu de bravură pe întreaga armată“.

Comandantul de Căpetenie,
Mareșal ION ANTONESCU

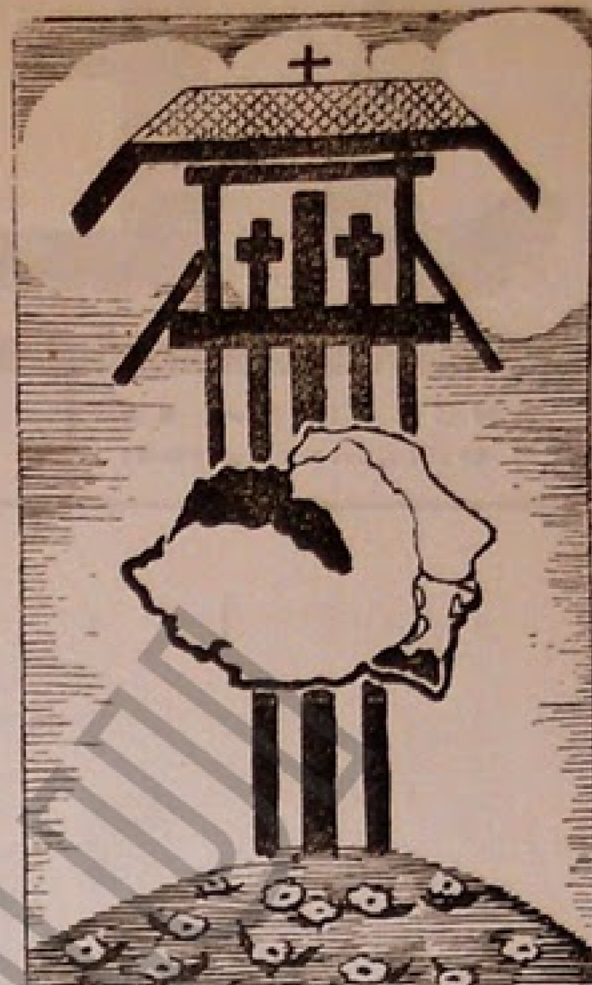
Așa se bate Românul. Așa luptați voi, bravi susținători ai românismului, aprigi urmași ai vitejilor noștri strămoși, dârzi apărători ai creștinătății.

Fiara bolșevică se sbate strivită la picioarele voastre. Ea încearcă cele din urmă svârcoliri neputincioase, cărora le veți pune capăt, alături de neînvinșii aliați germani și italieni, pentru ca din cenușa cumplitei stăpâniri bolșevice năruite, să se înalțe strălucită și triumfătoare o nouă Europă, așezată pe temeliile dreptății, muncii, credinței, culturii și civilizației. In acest scop, nicio jertfă nu e prea mare, nicio strădanie nu trebue cruțată. Marii noștri aliați și camarazi de arme germani urcă pe scara jertfei până la cea mai înaltă treaptă: jertfirea a însuși comandantului-șef al unei Armate, Generalul Eugen Cavaler von Schobert, căzut vitejește pe câmpiile Ucrainei, pecetluind pentru totdeauna cu sângele său frăția de arme romåno-germană.

Ne ridicăm cu gândul la înălțimea sacrificiului său, dar nu îl plângem, pentrucă, luptător și biruitor pentru patrie, neam și credință, el a intrat în raiul eroilor primiți la sânul său de Dumnezeu. Tot astfel, nu plângem pe bravii noștri căzuți pe câmpul de bătaie, nu plângem pe eroii jertfiți pentru siguranța patriei și gloria armatei române, ci dimpotrivă îi fericim pentru dreptul ce și-au câștigat la nemurire și la recunoștința națională și ne străduim să le fim asemenea și să le călcăm cu vrednicie pe urme.

Serg. t. r. GRECU VALERIU

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

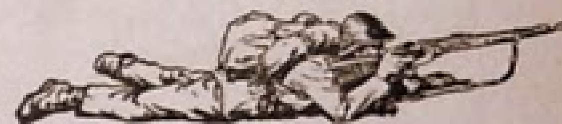
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Feciorii țării

Cu ochi duioși privești în urma [noastră
Și cântul nostru tânăr te'nfioară.
Nu plânge, nu te teme, Românie,
Când șoimii tăi la lupta sfântă sboară.

Tu nu i-ai zămislit ca ei să cadă!
Le-ai pus în piept tărie și credință.
De mii de ori de-ar sângera, ei nu pier,
Căci cerul ne-a menit spre biruință.

Ai tăi sunt ei, și veșnici ca și tine!
Cu sufletul, cu dorurile toate,
Cu sângele aprins în râu de lavă,
Ce'n inimi pentru-a ta mărire bate.

Intâiul lor cuvânt, întâia rugă
E numele tău drag și-a lui chemare,
Ei vor lupta și vor răzbi prin flăcări,
Rostindu-ți calda binecuvântare.

Ei înțeleg fiorul ce pătrunde
In inima ta, mamă'nfiorată,
Când munții tăi amenință în clocot
Spre fiara cea de sânge însetată.

Ei nu așteaptă rugă, nici îndemnuri,
Cântând aleargă'n câmpul unde-i [chiamă
Porunca din străbuni ca, pentru țară,
Să calce peste moarte fără teamă.

Din cântecul ce le-ai cântat la leagăn,
Feciorii tăi, azi, nu mai poartă'n minte
Decât: Ce e dușman, în foc să piară!
Cine-i copilul Țării, — înainte!

Nu plânge, spre stejari îndreaptă-ți.. [ochii,
Mai tineri peste culmi să înfrunzească,
Și, pentru biruința lor, coroane
Fecioarele-ți duioase să'mpletească!...

I. U. SORICU

CEA MAI MARE BĂTĂLIE DE DISTRUGERE DIN ISTORIA LUMII

Cum s'a dus bătălia dela Kiew și ce va însemna această mare biruință germană pentru soarta campaniei antibolșevice din răsărit

Ostași germani luptând pe frontul dela Kiev

In ziua de 19 Septemvrie trupele germane au înfipt drapelul cu svastica pe cetatea bătrânei capitale a Ucrainei, Kievul. S'a dat aici una din cele mai mari bătălii din campania dela răsărit și prin rosturile ei, una din cele mai hotărîtoare pentru biruința definitivă ce va să vină. Sub comanda feldmareșalului von Reichenau, trupele germane au isbutit la 13 Septemvrie să închidă marea pungă, care se întindea dela apus de Kiev până la 200 km către răsărit. Pe un teritoriu care ar cuprinde o întindere cam cât Muntenia dela București până la Galați, se aflau închise în cleștele mișcării de învăluire a trupelor germane aproape 50 de divizii bolșevice de sub comanda mareșalului roșu, fostul plutonier de cavalerie în armata țaristă, Budienny.

La 17 Septemvrie feldmareșalul von Reichenau a ordonat atacul general asupra forțelor bolșevice închise în această pungă. Trupe speciale au fost alese pentru a lua cu asalt cazematele puternic înarmate, cari apărau Kievul. Bolșevicii își făcuseră un punct de glorie din rezistența lor la Kiev și mareșalul Budienny înzestrase acest oraș cu cele mai moderne scule de războiu și cu cele mai bine pregătite trupe. Ca și la Odesa, rezistența pe poziții cu orice preț însemna în tactica comandamentului bolșevic, o nădejde că sdrobirea va fi dacă nu chiar înlăturată, cel puțin mult întârziată.

Două zile a durat această bătălie fără pereche în istoria războaielor și ea s'a încheiat cu victoria cea mai de preț pentru nebiruitele armate germane. După o acțiune de preparație a artileriei grele și a aviației, în care timp au fost nimicite depozitele de munițiuni adunate aici în mari cantități, arsenalul și toate instalațiile militare bolșevice, au intrat în acțiune bravele trupe germane de infanterie și de geniu, care au cucerit cazemată cu cazemată și casă cu casă. Orașul era apărat de regimente de G. P. U. (poliție militară bolșevică specială) și de miliții de muncitori scoși din fabrici, sub amenințarea revolverelor comisarilor poliției.

In acelaș timp, la celălalt capăt al pungei, spre răsărit, cădea orașul Poltava, care este de asemenea un important centru militar și alcătuiește baza principală de acțiune spre Charcov.

Această dublă cucerire a îngăduit să se procedeze rapid la lichidarea armatelor închise în marea pungă cuprinsă pe cele două sute de km. După zece zile, germanii au putut număra 665.000 de prizonieri, ceea ce ridică numărul pierderilor bolșevice în această bătălie, cu morți și răniți, la 1.500.000 de oameni.

Incă din prima zi a biruinței dela Kiev, numărul prizonierilor bolșevici a fost de 380.000 de oameni.

Acesta e cel mai mare număr de prizonieri realizat până acum într'o singură bătălie în actualul războiu.

In războiul trecut, cel mai mare număr de prizonieri a fost făcut la Tannenberg, unde germanii au capturat 100.000 de ruși.

In bătălia Flandrei, din anul trecut, germanii au capturat 330.000 francezi și englezi; în bătălia din regiunea Bialistok-Minsk, numărul bolșevicilor făcuți prizonieri s'a ridicat la 323.000, iar la Smolensk au fost capturați 310.000 soldați și ofițeri sovietici.

In acelaș timp la Smolensk au fost încercuite cam tot atâtea divizii, însă curățirea câmpului de bătălie s'a făcut la Kiew într'un tempo mult mai accelerat, ceea ce dovedește că puterea de rezistență a bolșevicilor a scăzut considerabil.

Comandamentul superior german constată cu acest prilej că, în ultimul timp, ofițerii și comisarii politici bolșevici își părăsesc unitățile.

Numărul total al prizonierilor bolșevici făcuți în primele trei luni de războiu se ridică acum la peste 2.000.000, fiind egal cu acela al rușilor capturați în timp de 4 ani în războiul trecut.

Aceasta dovedește cu prisosință situația dezastruoasă a armatelor sovietice

De aceea bătălia dela Kiew este socotită ca cea mai mare bătălie de distrugere care s'a văzut vreodată. Așa o numește un militar turc, generalul Kadri, care scrie un articol de laude pentru biruința germană dela Kiev în ziarul *Son Posta*. Generalul Kadri socoate că la Kiev a fost mormântul carierei militare a mareșalului sovietic Budienny și că urmările acestei înfrângeri pentru bolșevici vor fi foarte neplăcute.

In acelaș chip, ziarele din toate țările Europei, din Franța, din Spania și Portugalia, din Danemarca și din Suedia, scriu aducând laude iscusinței generalilor germani, cari au condus lupta dela Kiev, generalul colonel baron von Weichs, maiorul general von Busch, generalul Stuepnagel și maiorul general de aviație Keller. Incă odată s'a încununat de glorie armata germană și a dovedit calitățile ei fără pereche de armată luptătoare nebiruită.

Prin biruința dela Kiev, apărarea Niprului, organizată cu sacrificii disperate de mareșalul Budienny, s'a prăbușit fără putere de a mai salva resturile bolșevice de pe malul stâng al Niprului. Cele mai bune armate ale mareșalului Budienny au fost distruse și un mare materialul de războiu a fost nimicit, sau pierdut. Germanii vor exploata avantajul obținut, urmărind de-aproape spre Doneț și spre Don armatele dezorganizate ale bolșevicilor. Faptul că s'a ajuns la Marea de Azov, unde Trupele roșii aflate în peninsula Crimeia din Marea Neagră, au fost izolate, lămurește situația în acest sector și deschide drum liber spre Caucaz.

Dela înaltul comandament german se spunea acum câteva zile că Germania este în stare să facă și o campanie de iarnă în Rusia Sovietică, dar că nu va fi nevoie, fiindcă înainte de venirea iernei bolșevicii vor fi înfrânți definitiv. Victoria dela Kiev deschide largi drumuri acestei biruințe, care va fi pentru armatele glorioase ale Germaniei și pentru vrednicele armate ale aliaților ei de la răsărit, încununarea vredniciei și trudei lor.

S.

Distrugerea unui tanc bolșevic

Ostași germani, ostași români

Faptele săvârșite pe front împotriva bolșevicilor au stârnit admirația lumii, care nu pregetă să scoată în văzul tuturor vitejia ostașilor noștri și să povestească uimită isprăvile eroice cu care au încununat steagurile unităților lor.

Dar lucrul cel mai de preț, vădit în aceste fericite și îmbucurătoare împrejurări, este prietenia temeinică, născută din frăția de arme dintre bravii ostași germani și voinicii ostași români. Prietenia aceasta ne leagă nu numai pentru lupta comună, pe care o ducem acum în inima țării Sovietelor și pe care o vom continua până la nimicirea bolșevismului, ci ea are temeiuri mult mai puternice. Căci, din jertfe pe care o aducem împreună, noi, soldații germani și ostașii români, pentru o cauză sfântă tuturor, am învățat să ne cunoaștem unii pe alții, să ne prețuim și să ne iubim. Popor de războinici este poporul german, dar și popor de ordine, de pace și de mari realizări materiale și sufletești. Ca și poporul german, neamul românesc a iubit pacea și a muncit spre a produce multe bunuri de folosință lumii întregi și lui însuși; dar n'a pregetat Românul să lase plugul în brazdă, ca să încingă sabia și să mânuiască securea, oridecâteori năvăleau peste noi hoardele tuturor semințiilor purtate de vânturi nestatornice. Și a stat aici poporul român strajă neclintită în folosul națiunilor din Europa mai mari, mai bogate și mai vechi în civilizație.

Iată în ce ne potrivim așa de minunat, noi, germanii și românii. In gândul nostru precumpănește respectul de om, de munca lui și de vieața cea de toate zilele. In fapta noastră hotăritor este îndemnul spre bine, acea omenie așa de caracteristic românească, ce n'are cuvânt potrivit în nicio altă limbă. Războiul, pentru noi, ca și pentru soldații marelui Adolf Hitler, nu este pornire haină, de cucerire pentru cucerire, de distrugere pentru distrugere. Războiul pentru noi este o misiune sfântă, călăuzită de dreptate și credință, pentru pace și bună înțelegere între oameni, până ce omenirea va ajunge la ceea ce în limba germană se cheamă „Menschen freundlichkeit“, iar în limba noastră românească s'ar tălmăci prin frumoasa vorbă: omenie!

Pentru dreptate și credință, răzbim acum pe bolșevici, noi, ostașii înfrățiți ai armatelor germane și române.

De aceea, camarazi, frăția de arme româno-germană e atât de înălțătoare și de rodnică și se împodobește cu nepieritoare biruință.

D. I. CUCU

Chemare

Când liniștea așterne țării haina,
In amurgiri de vis și de parfum,
Pe-un svon din depărtare aud cum
Ne cheamă moldovenii din Ucraina.

Hatmani bătrâni ce-au stăpânit o țară,
Hotărnicită'n răsărit de Bug,
Din veșnicia'n care se înjug,
Trezesc îndemnuri de odineoară.

Dănil'Apostol parcă'nalț'o mână,
Ca semn să treacă frații Nistrul iar,
Ca să așeze țării nou hotar,
Cu România'n veci de veci stăpână...

Pe dealuri mori de vânt ridică palma,
Vestind în noapte drum de străbătut,
Pe-acolo unde'n veac au mai trecut,
Români, cu biruințele deavalma...

Noi înțelegem inima sub taina
Ce-a coborît ca primăvara'n moină,
Când ascultăm în plângerea din doină,
Chemarea moldovană din Ucraina.

Noi înțelegem tot trecutu'n care
Ziua de azi, măreț, se redeșteaptă,
Și am pornit la judecată dreaptă,
Pe drum străbun, la vechile hotare...

Cpt. rez. D. IOV

Soldați din armata slovacă

Armata slovacă

Ziua de 14 Martie a răsplătit cu victorie lupta pentru libertate a Slovacilor și a realizat dorințele unui popor, care și-a câștigat, prin sângeroase sacrificii, locul de onoare din Europa. Expresia supremă a libertății statului nostru era armata. Ea s'a născut din fosta armată cehoslovacă ruinată, și a început să se formeze sub conducerea experimentată a comandantului suprem, Catlos, și să se organizeze. Din primele ore ale existenței ei, armata slovacă trebui să intre în campania din Est și să lupte împotriva nedreptelor revendicări ale dușmanului. Primul capitol a avut un sfârșit sângeros. După această primă încercare a armatei slovace, care a depășit toate așteptările, începu refacerea metodică, mai ales prin sfaturi, cu ajutorul cercurilor militare germane.

Spiritul militar, care timp de secole a sângerat sub steaguri străine, s'a distins în mod deosebit în propria armată. Când în Septemvrie 1939, armata slovacă a pășit alături de armata germană, ca aliată, în campania din Polonia, oficialitatea mondială s'a putut convinge de calitățile excepționale ale soldatului slovac. Campania din Polonia a înapoiat Slovaciei regiuni care i-au fost smulse pe nedrept. In această campanie s'a mai dovedit că slovacii sunt buni aliați și camarazi.

După campania din Polonia, conducerea armatei păși la o definitivă organizare. Reorganizarea se bază pe experiența care o ofereau cercurile germane. In doi ani, armata slovacă deveni o unitate disciplinată, care se observa și la marele număr al minorităților. Așa cum este astăzi — bine instruită, înzestrată, modernă, cu spiritul vioiu, armata a devenit mândria națiunii. Slovacii își organizează armata cu dragoste și spirit de răspundere. Ea dorește să conlucreze la construcția Europei noi, în care de altfel și-a câștigat locul de cinste. Armata este pecetea tuturor deciziilor națiunii, este suprema exteriorizare a capacității vitale.

Când Adolf Hitler a pornit în numele civilizației Europene împotriva pericolului bolșevic, armata slovacă era cea dintâi la granițele amenințate și imediat, în primele zile, trupele slovace au intrat într'un mod strălucit în luptă, câștigându-și recunoașterea și admirația.

Comunicatele militare germane au vorbit despre aportul unic al tinerii armate slovace și a situat-o ca un aliat egal al celei mai bune armate — armata germană.

Impreună cu camarazii germani, soldații slovaci luptă azi adânc pe teritoriul sovietic și ajută cu armele lor la distrugerea regimului comunisto-iudaic, sângeros și putrezit.

Armata slovacă se compune din infanterie, cavalerie, artilerie, aviație, tancuri formațiuni de pionieri și telegrafiști și înzestrată cu servicii anexe. Prin instrucția și echiparea ei, armata slovacă se aseamănă cu armatele marilor puteri, iar în spațiul ei este un important factor al puterii. Slovacii și-au organizat armata nu pentru ofensivă, ci pentru apărarea propriilor drepturi. Dacă privim Slovacia și socotim marea ei capacitate a industriei militare, vom vedea că mica ei armată este complet hotărîtă să-și îndeplinească misiunea și să-și asigure locul de cinste din Europa. Slovacia este sub paza Reichului german și dovedește, prin fiecare faptă, că merită pe deplin această pază și prietenie.

Combatanții slovaci dovedesc că pot aduce sacrificiul cel mare și să răsplătesc fidelitatea cu dublă fidelitate și devotament. O armată — acesta era dorul indistructibil al fiilor patriei slovace. Azi, poporul slovac se exteriorizează încorporat în armata lui, cu voința nesdruncinată de a trăi demn și liber într'un stat autonom. Toată admirația și dragostea poporului slovac se îndreaptă către acel spirit care taie drum glorios în lume, cu ajutorul puternicilor arme ale sănătoasei armate slovace.

S.

Eroii noștri

Luptele dela Dalnic se desfășoară într'un iureș năprasnic.

Divizionul de artilerie de sub comanda maiorului Ion Rădulescu, se afla în plin atac. Servanții, încordați în fața tunurilor, mânuiau cu repeziciune aparatele de ochire, de reglare a tirului, de tragere. Obuzele se spărgeau una după alta, în mijlocul fortificațiilor cetății Odessei. In tot timpul acestui bombardament, comandantul divizionului se arată plin de bună dispoziție și de siguranță. Ochii îi străluceau. După fiecare tragere striga vesel către voinicii lui servanți:

— Pe ei băieți! astăzi îi distrugem!

Inflăcărarea creștea. Lupta se deslănțuia și mai puternică. Spre seară, în partea unde trăgeau unitățile noastre de artilerie, cerul, întunecat până atunci, se înroși de par'că ar fi fost mânjit de sânge. Acum lupta părea că se liniștește. Nu se mai auzea nicio bubuitură. Maiorul Ion Rădulescu se adresă către servanți:

— Ați obosit, flăcăi?

— Nici gând, domnule maior, le răspunseră ei într'un glas.

— Atunci din nou pe ei, băieți!

După reglarea tirului, atacul porni iarăși cu mai multă înverșunare. Se zguduia din temelii, pământul și cerul. O schije rătăcită dela un proectil dușman îl lovi mortal pe maiorul Ion Rădulescu, acesta se clătină, sforțându-se din toate puterile să nu cadă și dădu ultima comandă.

— Trageți flăcăi!

In galeria eroilor războiului nostru sfânt, figura maiorului Rădulescu va străluci veșnic.

Povestire germană, din celalalt războiu

Alarmă

Era în iarna lui 1914. De câteva zile forfoteală mare în sectorul Bolimov. Frontul nostru e foarte subțire și Rusu încearcă să-l străpungă în drepul diviziei noastre și al diviziei alăturate. Lucrul se poate întâmpla în fiecare zi. Suntem deci neîncetat în stare de alarmă.

Intr'o dimineață apare neanunțat comandantul diviziei ca să viziteze prima linie. Din cauza focului neîntrerupt și a trăgătorilor ruși, oamenii din tranșee nu pot decât să arunce din când în când o privire fugară peste parapet, trăgând repede capul înapoi. Nu vezi decât câțiva pași, până la rețeaua de sârmă ghimpată. Generalul e bine dispus. Se apropie de prima sentinelă:

— „Ei, băiatule, ce vezi tu în fața?"

— „Sârmă, don colonel......, don general!"

— „Bine, bine, sârmă. Firește și sârmă, dar afară de sârmă nu mai vezi nimic?"

— „Ba da, mai văd o cutie, don colonel... don maior!"

— „O cutie? Ce fel de cutie?

— „O cutie halită.... don general!".

Generalul, măsoară din creștet până 'n tălpi pe comandantul companiei, întrebător:

— „D-le sublocotenent....?

— „Ordonați, domnule general! Omul vrea să spună: o cutie de conserve goală. Știți porția noastră de gulaș!

— „Aha! gulaș! Bine, bine. Măi băiatule aș pr'cepe să te uiți așa cu jind la o cutie plină nu la una goală. Dacă te uiți însă peste cutie la Ruși ce observi?".

— „Nimic, don general!"

— „Nimic? Cum nimic? Dacă, de pildă, ridici capul puțin mai sus?"

— „Nuuu...., don general, zău nu că nu mai văd nimic. Dacă 'ntind gâtu mai mult mă curăță ăia din față, văleu don general!"

Par'că vrând să-i întărească vorbele o împușcătură șueră din tranșeea rusească. Glonțul izbi parapetul drept sub nasul soldatului, împroșcându-l cu zăpadă. „Astea nici nu le băgăm de seamă" — zise el liniștit și fără să se miște". Generalul zâmbi și făcu un semn de înțelegere sublocotenentului: „Așa e! — Ei, băiatule, să ne închipuim acum că Rușii se ridică din tranșee și ne atacă. Ce faci?"

— „Eu?.... Ii ating la mutră!".

— „Bine! Dar tu singur nu poți să le ții piept. Trebue să dai alarma repede printre camarazi, nu?

— „Nu-i nevoe, don General. Vin ei singuri, frații, când aud împușcăturile".

— „Bine, dar dacă nu aud?"

— „Cui face pe surdu îi dau un picior în spate don General".

— „Nu e chiar nevoe de asta: Arată-ne acum cum dai alarma".

Soldatul aleargă la adăpostul tranșeii, trage foaia de cort atârnată în față dă câteva lovituri de bocanc înăuntru și strigă: Hei! scoală mă! Eși afară bă! Hai boule! Dinăuntru se aud mârâieli și înjurături: „Te-ai smintit bă? Lasă-ne să dormim! Du-te dracului!"

„Afară, afară bă", urlă sentinela și trage câteva lovituri mai tari cu bocancul înăuntru. „Afară! Vin Rușii"!! Alarmă! Afară!"

„Ține-ți fleanca, boule, Du-te'n moașă-ta cu Rușii tăi cu tot. Parcă nu i-am mai văzut de mult la mutră! Așteaptă-i să vină și p'ormă urlă. Hai, cară-te că de nu..."

— Destul! zise generalul supărat. „Ajunge comedia asta! Asta numiți voi alarmă? Nu m'aș mira să mă trezesc într'o zi cu Rușii la cartierul Diviziei. E ne mai pomenit, domnule sublocotenent" — zise generalul și pleacă mai departe prin tranșee.

La cotitura tranșeii se văd două cisme în fața adăpostului. Sublocotenentul care merge înainte trage puțin foaia de cort și strigă încet înăuntru: „Afară, alarmă, generalul", într'o clipă un soldat sare afară, pune mâna pe cisme, trage una în picior, se căznește din răsputeri, până se rupe urechia! Omul aleargă năuc de jur-împrejur, înjurând.

Generalul stă încremenit pe loc. Apoi isbucnește: Ce însemnează asta? Ce e nebunia asta? Din ce în ce mai frumos! Parcă suntem la circ. Ce e cu smintitul asta. Bă, omule, îți lipsește o doagă?"

— Nu... da... don general! Dracu știe tâmpitul... Da, don colonel....! boul ăla... don maior... boul, țuicarul din satul meu, tâmp'tul mi-a luat cismele mele, don maior... „măgarul!".

Generalul tace. Apoi dă din cap zâmbind acru: „Ei, domnule sublocotenent nu mă pot plânge că n'am văzut lucruri noi. Asta e alarmă!.... Pe deasupra ăștia mă mai fac și din general maior! Ar trebui să desnădăjduesc dacă băeții ăștia nu s'ar fi luptat așa de bine până acum!... Vă mulțumesc domnule sublocotenent....".

Sublocotenentul se uită gânditor după general. Apoi își aprinde un chiștoc și se întoarce spre soldați, „Mi-ați făcut bucata. O să-mi taie țigările, pe care trebuia să le primesc. Iar să fumez iarba asta. Dacă cel puțin v'ați purta și voi mai atent, nu așa ca prostănacii! — „Ei, ce vă uitați așa tâmpit la mine. Duceți-vă la loc și vă culcați".

Vorbe înțelepte

Un șanț nu e decât o groapă de noroiu, dar militarul îl apără cu vieața sa, pentrucă drapelul său fâlfâe pe șanț.

Firea ne silește să iubim țara noastră; cine n'o iubește, strein se socotește.

La cele pentru țară, vrăjmășia între noi să rămâe afară.

Ostași germani luptând la Kiew

De ce ne batem?

Mă întrebați: De ce ne batem dincolo de Nistru ?

— Răspund și eu cu o întrebare: Ce s'ar întâmpla dacă nu ne-am bate ?

E lesne de înțeles că dacă Rusia rămâne în picioare, îndată ce se va întrema, înarmându-se de zece ori mai mult de cât azi, va face iarăși ce a făcut în 1940: va rupe toate granițele, din Finlanda până la limanul Nistrului, cum s'a întâmplat în anul trecut. Nu uitați că Rusia crește în fiecare zece ani cu 12 milioane de suflete!

Așa dar, din nou armata noastră ar trebui să pornească dela Nistru și dela Ceremuș cu armele plecate și cu ochii în pământ; din nou soldații noștri ar fi primiți cu focuri de mitralieră, ca anul trecut la Dorohoi, și anul acesta la Iași...

Atâta numai că, de data asta, dușmanul nu s'ar mai opri la Prut, ci ar ajunge până la Carpați, cum a spus-o fățiș Voroșilov în adunarea comunistă dela Moscova (1928). Și nu s'ar opri nici la Carpați, nici la Tisa, ci ar trece până în Alpi, iar de acolo ar răzbate până în fundul Spaniei, unde ostașii lui Stalin cunosc drumurile, căci s'au ostenit vreo trei ani în șir să gătuiască poporul spaniol.

Acestea nu-s povești, ci pățanii pe care orice om cu mintea întreagă și le aduce aminte, și știe bine ce însemnează.

Judecați singuri:

Când profesorul Wilson, încrezător în vorbe și închipuiri (cum li se întâmplă de multe ori cărturarilor), încerca la Geneva să facă „Societatea Națiunilor", — un fel de cooperativă pentru pace veșnică, — știți ce-a răspuns atunci Rusia ?

A răspuns așa: „Războiu permanent" (adică războiu necurmat) tuturor popoarelor, până se vor supune toate comunismului, dărâmând bisericile (afară de sinagogi), nimicind familia (lăsând-o fără cununie, fără botez, fără copii...) și luând tuturor pământul pentru a face din el moșia Statului.

Iar dacă lucrurile stau astfel — și astfel stau, — este vădit că vecinătatea Rusiei însemnează pentru noi moartea.

Voiți ca neamul românesc să mai trăiască ?

Aceasta e acum toată întrebarea.

Voiți să mai lăsați un petec de pământ copiilor voștri și să aveți parte de un mormânt cinstit, ori vreți ca femeile și copiii să ajungă în fundul Siberiei și voi înșivă să fiți „carne de tun" în armatele comuniste, împinse la luptă de „comisari" cu revolverele în mână ?

Aceasta e acum întrebarea la care trebue să răspundă cei care cred că armata română se bate peste Nistru de florile mărului.

Doamne, Doamne, multă minte trebue oamenilor dacă se isbesc cu capul de pragul de sus și tot nu-l văd pe cel de jos! Vorba românului: „cap ai, minte ce-ți mai trebue!"

Celor cu scaun la cap, să-mi fie îngăduit să le amintesc că a trăit în țara asta un oarecare Titu Maiorescu, om care nu era cel mai puțin deștept între români, și nu umbla după slavă și alte deșertăciuni; a mai fost și unul: Petre Carp — la fel; și a mai fost și un Rege pe care îl chema Carol I, căruia lumea îi zicea „Cel Înțelept".

Toți aceștia, și alți bărbați chibzuiți, știau că Rusia însemnează pieirea României, — fără să fi apucat vremea lui Stalin, care a spus verde încă dela 1928 că războiul cu țările nebolșevice este apropiat, și că începutul îl va face cu România!

*

Așa dar, pentru noi și pentru toată Europa, nu-i altă scăpare decât fărâmarea și prefacerea Rusiei.

Orice picătură de sânge românesc ne este scumpă, fiindcă ne trebue...

Dar mai întâiu, mântuirea țării!

Iar în ziua când luptătorii se vor întoarce de pe front și granițele vor fi încheiate cu dreptate, toată suflarea din sate și orașe le va ieși înainte; va săruta mâinile tuturor, dela general până la cel mai tânăr soldat, spunându-le: Voi sunteți din nou ctitorii țării întregi, fiindcă ați mântuit neamul românesc dela pieire.

Prof. S. MEHEDINȚI

Ajută țara ta, precum și ea te ajută.

In satele transnistriene soldații stau de vorbă cu țăranii.

Tunarii români deschizând focul la Odessa

Sburătorii

Undeva, pe un câmp de aviație aproape de front... De peste nori se ivește un punct. Ochii camarazilor se luminează când deosebesc micul avion de recunoaștere cu care trei dintre ei plecaseră de mult. Aproape nu mai era speranță că se vor mai reintoarce...

In sfârșit, punctul a crescut, și coboară acum ca o pitulice ușoară către fundul terenului, când, se lasă deodată pe o aripă și se poticnește cu botul în pământ. Inspăimântați, cei de jos, aleargă și din trupul rupt al aparatului, scot doi morți și un grav rănit.

Acesta era echipajul. Trei eroi care trecuseră prin încleștarea dintre vieață și moarte și călcaseră peste ea....

*

Cei trei porniseră cu micul avion de recunoaștere, înarmați doar cu o mitralieră și cu dorul datoriei. Strecurându-se prin toate vămile aspre din cale, echipagiul a ajuns la locul unde era trimis, a văzut ce era de văzut și a pornit înapoi. Urcând sus, peste nori, unde primejdia era mai mică, avionul a găsit astfel o cale mai înlesnită.

Dar deodată, din creasta cerului șueră o escadrilă de trei vânători vrăjmași. Nici măcar nu poți zice că erau trei pe unul. Față de singura mitralieră a micului aparat de recunoaștere, se aflau de partea cealaltă nouă guri de foc. Incolțit din trei părți deodată, soarta avionului românesc pare pecetluită. Acum începe, cu adevărat, o luptă pe vieață și pe moarte.

Pilotul se sbate să scape avionul din ținta dușmanului, care urcă, coboară, ocolește și se întoarce ca o frunză ruptă de vârtej; observatorul umblă cu ochii peste văzduh să vadă unde primejdia e mai grea; omul dela mitralieră trage îndârjit.

Fiecare clipă e un veac... Pe aripi și pe fuselaj înfloresc cele dintâi rupturi. Nimeni nu are timp să le vadă. Acum, pilotul sucește scurt mașina, răsturnând avionul pe-o coastă și intră sub pântecul unui dușman. Speriat, acesta urcă în piept, să scape. Dar Românul a tras în plin ciuruindu-i ferfeniță carlinga, care se clatină și scoate fum. Peste o clipă vine în bot și intră în mreja morții... Trei guri de foc mai puțin. O mare biruință.

Nimeni n'are timp să se bucure. Chipurile încordate caută la ceilalți doi vrăjmași.

— Trage! strigă pilotul arătând către acel din dreapta, acum la câțiva metri.

Dar mâna mitraliorului a căzut după unealta lui. Nu mai avea cine trage. Observatorul sare, se așează pe locul celui neînsuflețit, smucește mitraliera, împroșcând foc, când în dreapta, când în stânga. Simte că trage bine. Se și vede dealtfel, căci corbii morții care roesc în jurul prăzii, se mai îndepărtează.

Deodată o arsură în spate îl cutremură.

— M'a lovit! Iși trece pe spinare mâna care se face roșie de sânge. In aceeași clipă pilotul își întoarce fața și vrea să spună ceva. Nu poate murmura însă decât două vorbe: ia manșa! Din frunte, de sub cască, i se prelinge pe sub ochii care se sting, o șuviță roșie. Numai pe mușchii feții mai stăruia încordarea luptei cu moartea și voința de a ține direcția. Observatorul lasă mitraliera și ia manșa. De-acum, numai are alt apărător decât mlădierea avionului. In joaca desnădăjduită care a urmat, duhul morții s'a înfrățit cu frumusețea. Ai fi zis că un lăstun năuc sburdă pe slăvi, nebun de bucurie și nici decum nu-ți putea trece prin minte că această joacă era strădania disperată a unui camarad credincios să-și aducă morții pe pământul sfânt al țării, spre odihna de-apururi.

Insă, Dumnezeu a vrut....

Dar când coborî către prieteni, atingerea pământului rupse arcul încordat al fărîmei de vieață tare ce mai pâlpâia...

Cu greu i-au mai putut desface mâinile de pe comenzi. Nu mai putea mișca. Era ciuruit de gloanțe, numai ochii îi erau însuflețiți de bucuria împlinirii datoriei.

Locot. rez. **CORNELIU RADULESCU**

Sergentul Smarandache

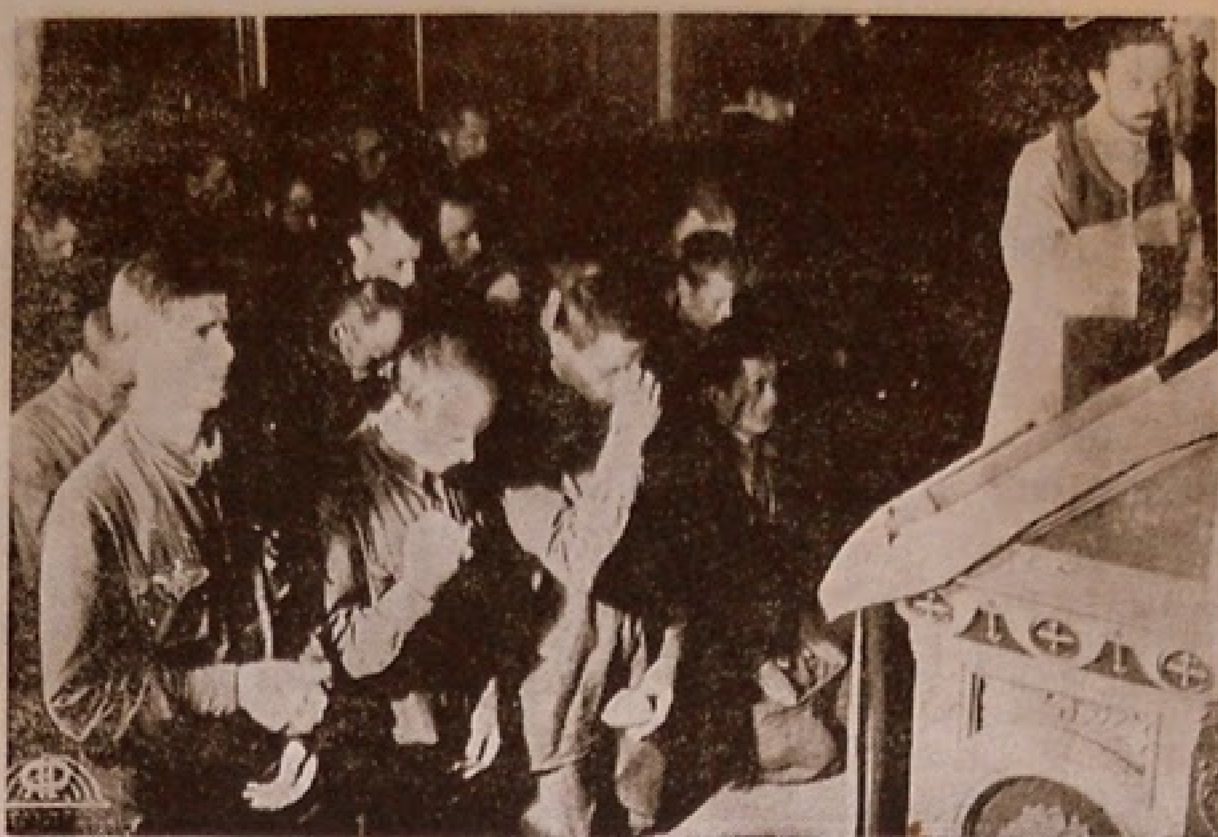
Sergentul Smarandache Paul, dintr'un regiment de cavalerie, a cerut într'o zi comandantului său să distrugă el singur o cazemată. Comandantul știind ce greu lucru e să înfrunți de unul singur o fortăreață dușmană, se lasă greu. Văzând însă hotărîrea dârză a sergentului de a da piept cu bolșevicii ascunși între zidurile de piatră ale cazematei, îi împlinește dorința.

Sergentul Smarandache, înarmat cu o granată, pornește spre cazemată, deși văzduhul se cutremura de șueratul gloanțelor și al bombelor inamice.

Culcându-se la pământ când primejdia era mai mare, bravul sergent a isbutit să ajungă nevătămat în spatele cazematei. S'a urcat pe coșul de aerisire și de acolo a sărit în dreptul ușii deschise. Bolșevicii îi strigau să se predea. In vreme ce câteva arme dușmane se îndreptau spre el, Smarandache Paul a aruncat grenata înăuntru.

A urmat o bubuitură puternică. Cazemata a sărit în aer, iar bolșevicii din ea și-au pierdut toți vieața. Dar odată cu bolșevicii a murit și Smarandache Paul, care, prin fapta sa eroică, a înlesnit atacul și înaintarea camarazilor săi.

Iarăși în casa lui Dumnezeu

Răvaș

Bădie,
In fiecare zi 'ntrebăm la primărie
Dacă nu-i vreo scrisoare de la tine.
Bunica, spune, cu bobii, c'o duci bine
Și ne mai tâlcuiește — frumoasă voroavă —
Că ești departe de casă, la trei bobi zăbavă.
Trebue să fii mândru că te-a decorat —
Știm că ești viteaz și nu-i păcat.
Ai fi ajuns departe, dragul nostru, drag...
Noi muncim toți — dela copil până la moșneag.
Vremea e bună, roadele-s bogate,
Coșarele sunt pline cu de toate.
Mama și cu fetele au bătut nucii
Și-au cules prunii, încă dela ziua Crucii.
La noi e toamnă și liniște și brumă,
La Gheorghe 'n cramă, vinul face spumă.
Bobul de grâu e bun și greu ca plumbul
Mâine-o să 'ncepem la cules porumbul.
Altceva... ce să-ți mai spun ? Noroc în bătălie
Și să te 'ntorci acasă sănătos, bădie.

Plut. adm. GH. NEGURIȚĂ

Fapte de arme din războiul contra bolșevismului

Colonel Halunga

Colonelul Raul Halunga cade brav în ziua de 28 August 1941, pe frontul dela Odesa. Comandant al unui regiment de vânători, el se acoperise de glorie la trecerea Prutului, Nistrului și pe întinsurile nesfârșite ale Ucrainei. Intotdeauna în linia I, exemplu de curaj și vitejie, conduce personal batalioanele care sparg rezistența armatelor bolșevice la Drânceni-Calcia, pe Valea Bucovățului, la Manolești și la Sipca.

In ziua de 28 August ia comanda unui sector din jurul Odesei, greu încercat cu câteva zile mai înainte. Insoțit de maiorul Constantinescu și locotenentul Viorel Cugereanu, pleacă să facă o recunoaștere în zona ce urma să fie depășită. Inamicul care se afla la 3—4 kilometri deslănțuie un foc viu de artilerie. Un obuz sfarmă piciorul drept al locotenentului Cugereanu; un altul exploadează la mică distanță, sfarmă țeasta și străpunge pieptul colonelului Halunga Raul, punând capăt unui avânt ostășesc demn de marile biruințe românești, care au urmat.

Lt.-Colonel Ion Trofin

Locot.-colonel Ion Trofin a căzut în fruntea unui batalion care se afla în plin atac în ziua de 28 August 1941. Cerându-și singur trimiterea pe front, lt.-colonel Ion Trofin a înțeles să jertfească războiului sfânt cariera și vieața sa, fiindcă și una și alta numai pentru un astfel de mare examen fuseseră pregătite.

„A rămâne aci când la hotarul de răsărit bubuie tunul și când atâția camarazi sângerează, însemnează să comit o crimă față de conștiința mea; să roșesc față de foștii mei elevi, față de toți camarazii cărora totdeauna le-am spus că adevăratul ostaș trăește vieața normală numai în fața morții și numai în fața emoțiilor sfinte pe care le dă războiul, iată înalta concepție etică de care era condus colonelul Trofin Ion, care în războiul trecut, ca sublocotenent, pentru actele sale de vitejie a fost distins cu „Steaua României", cu panglică de virtute militară.

Maiorul Spirescu

Maiorul Spirescu Gheorghe a căzut în fruntea unui batalion de care de luptă în timp ce deschidea drumul infanteriei străpungând liniile de apărare ale Odesei. Aprig în urmărirea bolșevicilor, siliți să cedeze terenul, maiorul Spirescu a continuat inaintarea. Când a încercat să ridice capacul turelei pentru a da indicații asupra noului atac, un cartuș l-a nimerit drept în pântec. Abia a mai putut exclama: „Inainte băieți", și-a căzut în mijlocul echipajului pe care de atâtea ori l-a dus la izbândă.

Căpitanul Savu

Căpitanul Savu Alexandru, trecuse cu unitatea sa Nistrul, ajungând pe drumul dintre Tiraspol și Odesa. Avea o companie de ostași aleși, toți înflăcărați de îndrăsneala comandantului, de curajul și neînfricarea lui. Căpitanul Savu Alexandru era peste tot îmbărbătându-și ostașii prin însăși pilda lui de vitejie, fiind mereu în frunte. In luptele dela Vigoda, căpitanul Savu Alexandru a pornit în capul unității sale, îndemându-și ostașii: „Inainte băieți, tot înainte". In clipa în care a pornit spre liniile bolșevicilor, un glonte vrăjmaș l-a țintit drept în cap.

Sublocot. Bosinceanu

Sublocotenentul Bosinceanu Gheorghe, din regimentul 37 infanterie, a căzut la postul de onoare, în ziua de 16 August 1941. La câteva sute de metri în fața satului Mihailovca, compania 12 din regimentul numit, primise misiunea să susțină cu mitraliera înaintarea unui batalion de asalt.

Erau semne și informații că bolșevicii pregătesc un atac pentru a despresura satul. In adevăr, pe la orele 4 după amiază, o ploaie de obuze și proectile brandt inundă câmpul pozițiilor românești. După câteva minute, grupe de bolșevici au și pornit la ofensivă. Iată că o mitralieră își încetează subit tragerea; trăgătorul fusese rănit de o schijă de obuz. Sublocotenentul Bosinceanu îi ia locul, mânuind cu dibăcie arma automată. O explozie de brandt îi reduce însă dintr'odată la tăcere, țăcăniturile. Noaptea târziu, sublocotenentul Bosinceanu a fost găsit cu mâinile încordate pe mitralieră.

Căpitanul Opaschi

Căpitanul Opaschi a luptat la Tighina, la Leca, la Porumbești, sau la Antonești, înfruntând peste tot moartea și fiind peste tot în fruntea ostașilor săi In luptele dela Cagarlic, el a înfruntat, cu unitatea lui, valuri întregi de bolșevici care se revărsau asupra liniei întâia, pe care a apărat-o cu dârzenia lui până în ultima clipă. Cu tot focul brandturilor, cu toată ploaia mitralierelor, căpitanul Opaschi și-a menținut poziția cu o bărbătească hotărîre. Bolșevicii au fost siliți să se retragă cu pierderi sângeroase. Cel de al doilea contraatac dat cu trupe proaspete și cu toată urgia de foc a armelor automate s'a izbit din nou de zidul de netrecut al unității căpitanului Opaschi. Bolșevicii și-au îndoit atunci presiunea din flancul drept. Căpitanul Opaschi luând o pușcă mitralieră din mâna unui ostaș și sărind din amplasament, s'a urcat pe o șeniletă țâșnind în rândurile dușmane. Flancul amenințat a fost salvat. Dar în țâșnirea sa vijelioasă, căpitanul Opaschi a căzut sub snopul unei mitraliere inamice.

Caporalul Ionică

In ziua de 8 Iulie 1941, Caporalul Ionică Ilie, din comanda Divizionului II, a fost lovit de un glonte la picior, pe dealul Vest Kania, pe când era cu detașamentul de legătură cu infanteria. In urma îngrijirii care i s'a dat la spitalele din Murgeni, Buzău și București, s'a vindecat, eliberându-i-se bilet de ieșire din spital, cu 10 zile permisie. Susnumitul caporal a refuzat să se ducă acasă, cerând să fie trimis pe front. Spitalul i-a eliberat atunci un bilet de ieșire din spital, cu opt zile scutire de serviciu.

Fiind în convalescență, ostașul a venit dela Fălciu la Cimișeni interesându-se pe drum de locul unde se găsește unitatea sa.

Ajuns la unitate a refuzat scutirea ce-i fusese acordată, cerând să fie întrebuințat la fel ca și ceilalți camarazi.

Isprăvi vitejești

Spre știința celor de azi, cât și spre amintirea celor de mâine, se cuvine să însemnăm isprăvile de vitejie ale flăcăilor noștri, care, dela deslănțuirea acestui sfânt războiu împotriva păgânismului bolșevic, luptă cu dârzenie ca să redea țării noastre strălucirea de altă dată și vechile ei hotare.

Românul, din veac de veac, a știut să lupte și să-și jertfească vieața pentru pământul pe care l-a muncit și l-a îngrășat cu lacrimile și cu sângele său. El a înfruntat vitregia vremurilor, ridicându-se deasupra lor tot mai tare și tot mai încrezător în puterile sale.

Din rândurile răniților veniți de pe front, din iureșul luptelor înverșunate, nu s'a auzit niciodată glas de tânguire sau svon de jelanie. Toți îndură bărbătește durerile, cu zâmbetul pe buze, fără să se plângă. Gândul și grija lor este acolo, pe front, de unde au fost nevoiți să plece, loviți de gloanțe și de schije.

Unii doar cu sila au putut fi luați din prima linie de foc și duși la postul de prim ajutor, iar de acolo la spitale. Greu și după multă stăruință au fost hotărîți să se liniștească și să aștepte cu răbdare vindecarea rănilor. Toți ar vrea să sboare înapoi, lângă camarazii rămași să ducă mai departe lupta sfântă împotriva hoardelor bolșevice.

La spitalul Z. Nr. 321, instalat în localul liceului Mihai Viteazul, a fost adus un soldat rănit în timpul luptelor dela Prut. Un glonte l-a lovit în mâna stângă. Aceasta nu l-a împiedecat să-și încleșteze dreapta pe arma lui dragă, pe pușca cu care trăsese în dușmani. Nimeni și nimic nu l-a putut hotărî să se despartă de ea. Nici la primul post de ajutor, nici la spitalul de pe zonă. Nici chiar la spitalul dela București, unde a stat până la vindecarea rănii. A cerut să i se lase tot timpul arma lângă el, spunând: „Tot cu arma mea vreau să mă întorc pe front și să pușc în bolșevici".

I s'a făcut pe voie, așa că acum câteva zile, când a părăsit, vindecat, spitalul, și-a luat vechea lui tovarășe de luptă, pornind iar în frământarea bătăliilor, alături de camarazii care au trecut Nistrul și s'au avântat spre Bug și peste Bug.

Acesta e un caz, și ca el, o mie de cazuri și o sută de mii!

Cu astfel de soldați, o țară poate fi încredințată că nu va pieri, ci dimpotrivă își va croi o soartă mândră și frumoasă, soarta unui neam care merită să trăiească și știe să-și chezășuiască dreptul la vieață; cu munca în timp de pace, cu arma în vreme de războiu.

Cap. Tr. IORDA MARIN

Nimic nu-i pe lume mai sfânt,
Ca iubirea de Țară.
Cei care căzut-au sub steag
In veci n'au să piară!

PAGINA VESELĂ

Neață camuflat

Colovecii nu l-au găsit:
Căutați-l voi, dragi camarazi!

Glume

Matematician.

Când Fănel trebuia să capete la școală primele note, tata mare i-a făgăduit o sută de lei dacă-i aduce un 10 la matematică.

Fănel se întoarce dela școală.

— Tată mare, ai să-mi dai 30 de lei.

— Pentru ce?

— Am căpătat un trei la matematică!

Poveste fioroasă.

— D-le martor, d-ta ai vizitat pe acuzat în ziua de care e vorba?

— Da, d-le judecător, când am intrat în camera lui, sta lângă fereastră, alb la față, cu spume în jurul gurei și, în mână cu un briciu deschis...

— A, interesant. Și ce-a făcut apoi?

— Apoi a început să se radă.

Ușurare.

Judecătorul întreabă pe acuzat:

— Ai de spus ceva care să-ți ușureze pedeapsa?

— Da, d-le judecător, dacă sunteți bun, aș vrea să mi se pună o canapea în celulă.

Intre prieteni.

— Ce mai învârtești acum, Iancule?

— Vând mobile.

— Imi pare bine. Și merg treburile?

— Din păcate, nu.

— Dece?

— Fiindcă deocamdată vând mobilele mele.

Epistoliile soldatului Neață

Putinei Jud. Teleorman

Dragă Neață, Află despre Mine și dăspre Fitu Nețișor că sântem Bine sănătoși ceace îți dorim și Țe păcolo pă unde să pecera Bolșevicii Și tare te rugăm să nu te superi Matale că nuți am scris dă atâta Timp da neam gândit că Matale după cum am înțeles din Epistolile trimese ești F.F.F. ocupat cu cazmăturile lu Stalin și neam zis noi la răul că ore treabă ce săi mai luam și Noi din treme E dăstul că știm dăspre El că e Sănătos și voinic și isteț dă nu să teme nici dă 100 dă cârtițe dalea bolșevice. Da acu nu se mai răbdă inima și iți scriseam Ba' pârdalnicu ăsta dă fitu puse mână pă chrion și incondie epistola cu tot felu dă Năzbâtii că iți seamăna leit la toate Ba acu zică săl las săți facă aici și chipu Paici totu e bine și toți mă întreabă mândri ce mai face Neață? Ai mai primit vreo scrisoare dăla el? că am auzit-o că cu Toți dă isprăvile Lui dă vitejie. Și Io mă țin fudulă de nu toate au un bărbățel așa viteaz care să fi prins atâția bolșevici Incolo dragă Neață porcu l-am Tăiat și banii luați iam dat la Imprumut gâsca a scos boboci dă tot 2 kile dă lapte pă zi și l-am reparat rămâne doar so văruim. Dân vie am scos vreo 10 deca dă Vin și lam pus la și nul începem până nu vii Mata Altfel nimic Nou doar că mia dat Floarea a Pilu în bobi și zicea că Matale o să te întorci f. curând acasă și cu o decoratie agățată în piept Daia mult mam bucurat și toată Noaptea team visat cu pieptul plin dă decoratii. Acu vezi să nu mă faci dă râs și să te întorci fără dă niciuna. Nețișor
A matale care te dorește Marițica

Parașutistul

Instructorul: Va să zică, după ce ți-ai controlat echipamentul ce faci?

Soldatul: Ies la ușa avionului, aștept comanda și sar în gol.

Instructorul: Și pe urmă după ce ai sărit?

Soldatul: Aștept până număr trei, apoi apăs pe butonul de deschidere al parașutei.

Instructorul: Și dacă nu se deschide?

Soldatul: Atunci, mă duc la magazie și cer să-mi schimbe parașuta!

Ghicitori

Ce trece prin sat și câinii nu bat?
(Ceața)

Cucueta, vai de ea,
Stă într'un vârf de nuia.
(Aluna)

Șade ghebos
In rogoz,
Strig odată
Se îndreaptă!
(Iepurile)

Ce merge zi și noapte
Și drumul nu-l mai trece?
(Moara)

Trece pașa pe ulițe,
Cu trei mii de sulițe.
(Ariciul)

Trece prin apă,
Nu se adapă,
Nici nu se udă,
Nici nu se scufundă.
(Umbra)

Am o vacă bălaie
Umblă noaptea prin gunoaie.
(Luna)

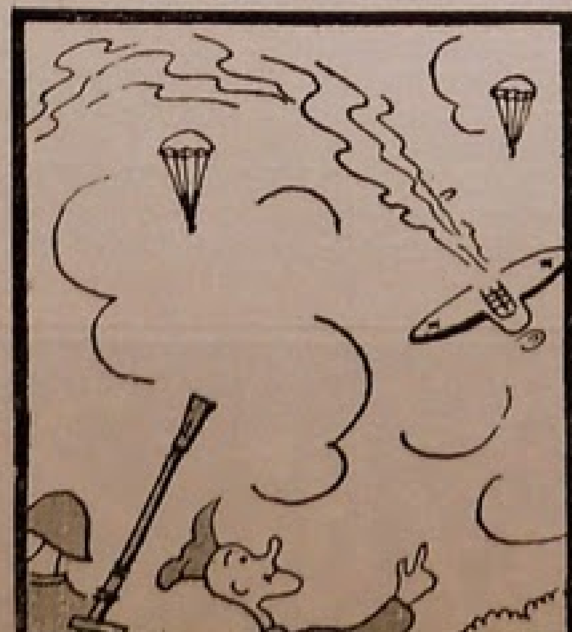
Pățaniile soldatului Neață

de Neagu Rădulescu

— Să le arăt eu, că Neață nu primește musafiri d'ăștia!

Jos cu el că mi-a stricat puiul de somn.

— Aha! Ciolovecii au scăpat și-au dat drumul cu parașutele.

Pă ei!

— Repede băiete să nu ne scape vreunul!

— Oleoooo! o bolșevică! ce e de făcut că fotografiază obiective militare? Să trag sau să o iau prizonieră?

Faptele săptămânii

DIN ȚARA

MAJESTATEA Sa Regele a vizitat săptămâna trecută uzinele de armament „Astra“ și „Voina“ din Brașov, interesându-se de mersul lucrărilor, cât și despre vieața muncitorilor din aceste fabrici.

CONTINUÂND vizitele la spitalele din țară, Majestatea Sa Elena a fost zilele trecute în comuna Buftea, lângă București, unde a văzut pe răniții din spitalele locale, interesându-se de sănătatea lor și spunându-le cuvinte de îmbărbătare, după care Le-a împărțit diferite daruri.

PRINTR'UN DECRET-Lege din 19 Septemvrie au fost decorați un mare număr de ofițeri superiori și inferiori din armata germană pentru merite deosebite de războiu.

ÎN SINAIA a avut loc o manifestație ostășească pentru eroii răniți pe front. O echipă de teatru din București, însoțită de corpul luptătorilor a căutat să descrețească câteva ore frunțile răniților, isbutind să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

D-L GENERAL aviator Jienescu, subsecretar de Stat al Aerului, a vizitat săptămâna trecută unitățile de aviație germană aflate în Ucraina, fiind poftit acolo de comandantul unui corp, generalul de divizie Pflugbeil.

Terminând vizita unităților de aviație germană, d-l general Jienescu a inspectat unitățile de aviație românești care luptă pe front, apoi a mers până în primele linii de peste Nipru.

PRIN Inaltul Decret Nr. 2.676 bis s'au conferit decorațiuni de războiu ofițerilor generali superiori și inferiori astfel după cum urmează:

Ordinul militar „Mihai Viteazu“ cl. III-a:

Generalului de divizie Dăscălescu Nicolae.

Ordinul „Coroana României“ cu spade în gradul de comandor cu panglica de Virtutea Militară:

Colonelului Nestorescu O. Constantin.

Colonelului Georgescu A. Virgiliu.

Ordinul „Steaua României“ cu spade în gradul de ofițer, cu panglică de Virtutea Militară:

Lt.-colonel Dobriceanu Al. Alexandru.

Crucea „Meritul Sanitar“ cl. I-a:

Medicului maior Giorgian G. Nicolae.

Ordinul „Coroana României“ cu spade în gradul de cavaler:

Impiegatului de mișcare Wagner Wilhelm.

SITUAȚIA FRONTULUI GERMANO-ROMÂN DUPĂ ÎNCERCUIREA DELA KIEV

Teritoriu ocupat

Direcțiile de înaintare

750.000 Prizonieri

MAREA NEAGRĂ

DE PESTE HOTARE

ZIARUL italian „Messagero“, scriind despre luptele de pe frontul anti-bolșevic, spune următoarele:

„Românii, trebue să recunoaștem, sunt bune exemple în materie de îndrăzneală. Ei înfruntă încercările disperate de rezistență ale inamicului, în acel tragic cuibar care este Odesa. Luptele sunt acolo pe malurile Mării Negre extrem de grele. Rușii au fost înconjurați pe uscat și sunt controlați pe Mare de forța aeriană, fiind constrânși să se sprijine, în ce privește aprovizionarea, numai pe câte un mic și foarte rar vas de transport. Românii, care ocupă o bună parte din linia de asediu, resping în mod brav orice încercare inamică“.

SE ANUNȚĂ că în cursul luptelor dela Kiew o divizie germană a distrus în total 51 tankuri sovietice.

Un soldat din această divizie s'a distins în mod deosebit în cursul luptelor la 25 Sepemvrie, el singur, cu tunul său anti-tank, a distrus 13 tankuri sovietice.

POȘTA SENTINELEI

Sergt. T. R. M. Basula:

Aș încerca mai mult să scriu,
Dar eu voesc:
Aprobare să găsesc.
Și dacă versul nu este confuz
Desigur că n'am să am refuz.
Dar sper, c'-așa: la început,
Ca orișicine care-a vrut.
Să își traducă gândul său prin scris,
Voesc s'aștern ceva real: un vis.
Al D-voastră un mic începător
Care'n realitate lucrează cu mult spor.

Ca urmare la această scrisoare în versuri am căutat să-ți facem pe plac, alegând ceva de publicat. Deocamdată întrebuințezi cuvinte prea... „boerești“ ca să poți fi înțeles de ostașii care citesc „Sentinela“. Așteptăm altele într'o limbă mai populară.

Sergt. Constantin Aleca. Ne-a mișcat foarte mult cele două poezii trimise. Din ele am aflat că lupți pe front, alături de feciorii d-tale, așa cum luptau strămoșii cu dârzenie la vreme de grea cumpănă.

„Sunt sergent în Vânători“
Am avut șapte feciori
Dintre care las acasă
Nevasta și copii șase
Cel care-l aveam la muncă
L-am luat acum la luptă
Intărind ca luptător
Grupa mea de vânători
A fost băiat drăgălaș
La'ntâi Iunie, fruntaș
Dar acum e rănit greu
La cap și piciorul său
Din spital scrisoare-mi vine
Că-i voios și-i merge bine
Dragi români de vitejie
Rog să-mi dați crezare mie
Că-s oltean mânat din gloată
Om cărunt cu mintea toată
Sunt sergent de vânători
In prezent șapte feciori.

Camarade sergent Aleca Constantin, ești un adevărat român și meriți toată lauda noastră.

Sergt. Răcu M. Matei. „Vă rog să binevoiți a publica prezentul cântec pe care l-am putut scri și eu, deși nu cunosc decât patru clase primare. Vă rog să mă iertați de toate greșelile etc.“.

Sfiiciunea d-tale ne place mai mult decât înfățișarea trufașe a altora care se cred învățați. Din poezia „Cântecul lui Stalin“, se vede că ai simțire românească.

Foaie verde de pelin
Bată-l, Doamne, pe Stalin
Bată-l, Doamne, nu-l lăsa
Că și-a pierdut credința.
Mă, Staline, tu nu vezi
Decând în Domnul nu crezi,
Nu-ți ajută Domnul Sfânt
Să ai loc pe-acest pământ
Cu toate armele tale
Ai ajuns să fugi spre mare
Să nu crezi că ai scăpare
Chiar de te-ai ineca în mare.

Ascultați în fiecare zi dela 12,50—13,50 „Ora ostașilor la Radio“

Evenimente din războiu

FRONTUL ANTIBOLȘEVIC DIN RĂSĂRIT. Uriașa bătălie de încercuire dela Kiev s'a sfârșit. Dată pe un teritoriu uriaș, această bătălie care va putea fi numită cea mai mare din istoria lumii, a fost sfârșită prin nimicirea a cinci corpuri de armată sovietice. In cursul operațiunilor au fost luați 665.000 prizonieri bolșevici și au fost capturate sau distruse 884 de tancuri, 3.718 tunuri și imense cantități de material de războiu de tot felul.

Dacă la numărul de prizonieri se mai adaugă și pe cel al morților, se poate vedea că Sovietele au pierdut în această bătălie peste 1.000.000 de soldați. De asemenea pierderea mare a tancurilor și tunurilor nu va putea fi înlocuită de către bolșevici, care, prin cucerirea Ucrainei și prin încercuirea Leningradului sunt lipsiți de cele mai importante centre ale industriei lor. Efectul hotăritor al acestei victorii, a cărei exploatare este încă în curs, va fi văzută în curând.

IN CURSUL ZILEI DE 26 SEPTEMVRIE pe frontul de încercuire al Leningradului, baterii de artilerie grea ale armatei germane au tras cu succes focuri asupra vapoarelor de războiu sovietice din raza portului Kronstadt, precum și asupra litoralului de Sud al acestui oraș. Un crucișător sovietic a fost incediat. Aviația germană a bombardat transporturi și linii ferate din regiunea Harcov și la Moscova, precum și la izvoarele Volgei. Tot aviația de bombardament a lovit în plin un cuirasat sovietic în apropiere de Kronstadt. Atacurile de noapte ale aviației germane au avut drept țintă instalațiile militare dela Moscova.

IN ZIUA DE 28 SEPTEMVRIE trei divizii sovietice au fost atacate și nimicite de către trupele germane și italiene, la Nord de Dniepropetrowsk. Prada de războiu este extrem de bogată. Până acum au fost numărați 13.000 prizonieri, 89 tunuri, precum și numeros material de războiu. De asemenea bolșevicii au suferit pierderi sângeroase.

Operațiunile armatelor aliate spre Crimeia iau mari întinderi. In același timp regiunea dintre Doneț și Crimeia este violent atacată de către aviația germană. Au fost distruse în această regiune numeroase care de luptă sovietice, baterii anti-aeriene, vehicule și trupe, ce se retrăgeau în debandadă.

La Est de Dniepropetrowsk o divizie blindată a dat un atac prin surprindere contra mai multor baterii inamice.

Mai la Nord, o altă divizie blindată s'a ciocnit cu forțele blindate inamice și a distrus 45 din 80 de tancuri sovietice. Cele rămase au fugit.

In noaptea de 1 Octomvrie avioane de luptă au atacat instalațiile militare din Moscova.

IN LUPTA CONTRA ANGLIEI o formațiune de luptă importantă a bombardat centrul de instrucții navale dela Newcastle, provocând mai multe incendii și explozii puternice.

Alte atacuri aeriene au fost îndreptate contra instalațiilor de importanță militară de pe coasta de Est a Angliei și din Scoția.

Un vapor inamic de 1.500 de tone a fost scufundat.

IN AFRICA DE NORD, avioane germane de luptă au atacat cu succes, la 30 Septemvrie, o tabără britanică în apropiere de Tobruk.

IN MEDITERANA aviația și marina italiană au obținut mari succese asupra convoaelor de vase engleze, scufundând mai multe vase de războiu și de comerț britanice.

TRUPELE ITALIENE, la Est de Nipru, au făcut, în ziua de 30 Septemvrie, peste 8.000 prizonieri bolșevici.

De asemenea Finlandezii, după ocuparea orașului Petroskoi, au avut mari succese între Lacul Ladoga și Onega.

C. 42.839. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREȘTI